

לה עשרות מכתביהעצרה ואף שלחתי לה את תמונתי. כשנכנסתי להבימה, כע" בור שנים רבות, קיוויתי שלא תזוהה אותי כנער המאהב. אבל יום אחד היא היתה חולה, עשתה סדר בארכיון שלה ואחרי שהחלימה באה אלי והחזירה לי את תמונתי, עם חיור.

ידיים קרות

ורועדות

אחר כך עבדתי איתה וזה היה כמו לעבוד עם מלכה. היתה משרה חרדה קודש והתייחסה לשחקנים כמו אל פרחי כהונה. לא הרשתה שיעזקו או שיעשנו סיגריות על הבמה. היא דרשה משמעת עצמית אדירה — מעצמה ומאחרים. לפני כל תפקיד היתה מתרגשת מאד. מספרים על רובינא, כי בשעה שעמדה

קצ'קין ודיין ליר הארון
הבמה והפוליטיקה אבליים

הרסה קצ'קין וגאולה רבינוביץ
כבוד אחרון של תל-אביב

פעם מאחרי הקלעים וחיכתה לתורה להור פיע, הבחינה בשני שחקנים צעירים ש" ניצבו לידה והתבדחו. היא הסתכלה עליהם בהשתוממות אמרה: "כמה אני מקר" אה בהם, הם אינם מרגישים שהמקום שלהם מתהפכים בקירבם." אחר כך הושי" שה את ידיה וביקשה שגועו בהן. הידיים היו קרות כקרח. ורעדו.

סיפר השחקן שלמה ברישביט: "היא היתה ככל האדם, למרות גדולתה. אף פעם לא התנשאה מעל אחרים. היא האמינה גם בזמן מחלתה, כי אם יתנו לה תפקיד היא תחלים. היא לא פחדה מהמוות. זה היה מדהים. בתקופה האחרונה היא לא יצאה מדיירתה. נאחזה בעולם שלה, בזיכרונות החמים שלה. היא חשבה כי ברגע שיוציאו אותה מהדירה יבוא סופה. והיא צדקה." תודה לך אשה בעטרת, ותודה שחקנית עבריה נפלאה.

יאירה יסמין

(המשך מעמוד 35)

לממשלה, והודיע שאם הממשלה תפגע באחד משיבועת העקרונות המקודשים לד"ש ז"ל, הוא יפרוש מהממשלה. אולם ככל שעבר הזמן, ונעלמו שיבועת העקרונות, כן הבין אפילו ידיו כי האיומים שלו לפרוש, על רקע זה, מעוררים גיחוך וחוסר-אמון. ידיו נמנה על קבוצת השרים הידועים כמי שלא יותירו לעולם על כיס-אותיהם, יושפלו ככל שיושפלו.

אחרי שידיו שכה את שיבועת העקרונות של ד"ש, אחרי שד"ש כבר לא היתה קיימת, נסובו איומיו של ידיו על שני צירים: התקציב המיועד לשכבות-המצוקה והזכות לעירעור על החלטות הנוגעות להתנחלות. ידיו מעולם לא קיבל את אשר ביקש באיומי-ההתפטרות שלו, אבל תמיד הצליח לנסח הצהרות והודעות לעיתונות, שהסבירו כיצד קיבל בעצם את שלו, ומדוע הוא נשאר בממשלה.

שימחה ארליך

סגן-ראש-הממשלה

ראשר היה שימחה ארליך שרה-אוצר, הוא רמז תמיד על התפטרות אפשרית שלו. במיסגרת ההתפטרות של כל שרי הליברלים, מתוך ידיעה ברורה שיתר ה-

שר-אוצר הורביץ
לממש את האיום

שרים לא יסכימו לכך. בכל הפעמים שבהן נדרש ארליך להתפטר, הוא סירב.

ייגאל הורביץ

שר האוצר

בתקופה שבה היה ייגאל הורביץ שרה-תעשייה-והמיסחר, הוא איים פע-מים בהתפטרות. בפעם הראשונה בא האיום על רקע חתימת הסכם קמפ-דייוויד. בגין קרא אז את הורביץ לשיחה שתוצאתה היתה: הורביץ אינו נסוג מאיום ההתפטרות שלו, אך הוא דוחה אותה.

האיום השני של הורביץ היה על רקע מדיניותה של הממשלה. הורביץ תקף בצור רה חריפה את ארליך ואת הגיבוי שנתן לו בגין, ואיים בהתפטרות. בסופו של דבר מימש הורביץ את איומיו והתפטר.

לא עברה שנה, והורביץ חזר לממשלה כמושיע ועושה-ניסים כלכליים. שלושה ימים אחרי שנשבט אמונים, איים כבר בפעם הראשונה בהתפטרות, אם הממשלה לא תקבל את הצעדים הכלכליים הראויים בתנאים שלו. עם הגשת תקציב-המימון 405 מיליארד היליות, נכנס הורביץ למצב של איוס-מתמיד. אם יעלו בלירה אחת על 405 מיליארדים, הוא יתפטר.

אריק שרון

שר החקלאות

רמזו היחיד של שרון בקשר להתפטרות שלו בא לפני כשנה, בעת ועידת-חרות. אז קיבלו צירי-הוועידה את איוס-ההתפטרות של שרון במתיאות-כפיים ובחיוכים. לכל היה ברור כי זהו איוס-סרק, שנועד לגרוף גלי-אדה. התנועה כולה ידעה אז כי שרון הוא בן-הטיפוחים של ראש-הממשלה.

מא שהפכה התפטרותו של שרון כימעט לצורך לאומי, אין הוא מאיים עוד בהתפטרות. ההיפך הוא הנכון. מקורביו של שרון טוענים כי "רק בבולדוזר" יצליחו להוציא אותו מהממשלה, "עד שהוא לא ימלא את כל היעדים הלאומיים". גם פרשת הוזה, שבכל מדינה אחרת היתה מבואה את השר להתפטרות מיידית, אינה מעלה מחשבות-התפטרות בליבו של שרון, ה-

דורש במפגיע להיות חבר בממשלה ולהחזיק בחוזה.

יוסף בורג

שר הפנים

האיומים של בורג להתפטר היו בשני מישורים: בשיחות עם ראש-הממשלה, שם סיפר לבגין על הבעיות הפנים-מיסלגיות שיש לו בתוך המפד"ל, ובישיבות פניות מיות של המפד"ל, שבהן סיפר על בעיות שיש לו בתוך הממשלה. אולם כל איומי-ההתפטרות של בורג כללו דרך-נסיגה.

האיום האחרון של בורג הושמע באוזני ראש-הממשלה, והתייחס למפד"ל. לבורג נודע על קנוניה הנרקמת בין שרה-החינוך, וזבולון המר, ובין שרה-אוצר, ייגאל הורביץ, שלפיה יקוצצו תקציבי הרשויות המקומיות בצורה שתותיר את בורג בראש משרד ללא תקציב. אולם נראה כי בורג, שהוא שועל פוליטי ותיק ומשופשף, יתגבר גם על פרשה זו.

דויד לוי

שר הבינוי

דויד לוי איים עד כה פעמיים בהתפטרות, ובשתי הפעמים היה זה על רקע של תקציב המישרדים שבראשם הוא עומד. כאשר כיהן לוי כשר-הקליטה בילד, ונדמה היה שהממשלה עומדת לקבל את המלצות ועדת-הקציב, שפירושו היה חיסולו של משרד זה, איים לוי להתפטר מהממשלה.

על ראש-הממשלה הופעלו לחצים אדירים מתוך תנועת החרות, ודו"ח ועדת-החורב נגנז למעשה.

האיום השני של לוי הוא בנוגע למישרד-הבינוי. לוי אינו מוכן לקיצוץ-הענק שדורש הורביץ בתקציב של בניית-הדירות, ואף תקף באופן כללי את התוכנית הכל-

שר-פנים בורג
בגלל בעיות מיסלגיות

כלית החדשה של הורביץ. בשלב מסוים נראה היה כי מאבק חזיתי בין לוי להורביץ הוא בלתי-נמנע. אולם ברגע האחרון מיתן לוי את סיגנון-הדיבור שלו. כיום אין כוחו של לוי בתוך המפלגה ובתוך הממשלה חזק כפי שהיה.

זבולון המר

שר החינוך

זבולון המר לא איים אף פעם בהסקת מסקנות אישיות מבעיות הנוגעות לחיק שלו, תיק החינוך, או בגלל קיצוץ תקציב מישרדו. למרות זאת נרשמו עד כה שני איומי-התפטרות של המר.

האיום הראשון היה בעת פרשת אילון-מורה. היה זה אחרי ששר-הביטחון, עזר וייצמן, איים לעזוב את הממשלה. המר הודיע אז: "לא רק וייצמן יכול לעזוב את הממשלה, גם אני."

איוס-ההתפטרות השני של המר נגע לנושאים כלכליים. בסוף ימי ארליך כשר-האוצר דרש המר במפגיע את מינויו של ייגאל הורביץ לתפקיד, ואיים שאם לא ימונה הורביץ, יפרשו הוא והמפד"ל.

שמואל תמיר

שר המישפטים

רק פעם אחת, מאז הוא מכהן ב"ממשלה, אפשר היה לשמוע רמז דק ביותר מפי שמואל תמיר על אפשרות פרישה מהממשלה. המקום שבו הושמע הרמז והעיתוי שלו הובנו כראוי. היה זה לצרכים פנימיים בתוך

תנועתו, התנועה הדמוקרטית. תמיר אמר אז כי אם הממשלה לא תקבל את עמדת התנועה הדמוקרטית בעניין ההפלות, גם אנחנו יכולים לעזוב את הקואליציה. זה לא מוגזף של המפד"ל. גם מתוך היכרות עם תמיר וגם בגלל העובדה שכמה שעות קודם לכן ניסה תמיר לשכנע חברי-כנסת מסיעתו להצביע בעד השינוי בחוק-הפלות, לא התייחס איש ברצינות לאיום המוגזם.

ישראל כץ

שר הרווחה

ישראל כץ קבע לעצמו כמה קווים אדומים, שאם הממשלה תעבור אותם הוא יתפטר מתפקידו: הקו האדום של הביטוח הלאומי, הקו האדום של הפיצויים לשיכבות-המצוקה, הקו האדום של קיצ"ב בותיזקנים וקיצבות-הילדים והקו האדום של הסובסידיות למוצרי-היסוד. אין אף קו אדום אחד שאותו לא עברה הממשלה בהחלטותיה, וישראל כץ הוא עדיין חבר-ממשלה.

אליעזר שוסטק

שר הבריאות

איש לא שמע מעולם את שוסטק מאיים בהתפטרות, אולם רבים ליד שולחן הממשלה שמעו אותו אומר עד כמה הוא עייף, בכל פעם שהממשלה החליטה החליטה שלא היתה כדעתו. האיום המסוה של שוסטק, זקן חברי-הממשלה, מעולם לא התקבל ברצינות.

חיים לנדאו

שר התחבורה

לנדאו מעולם לא איים, אפילו ברמז, לפרוש מהממשלה, אולם עמד לעשות זאת אחרי קמפ-דייוויד. דעותיו הניציות של לנדאו היו מנוגדות לדעות ראש-הממשלה, ורק טיבעי היה שלנדאו יתפטר אז, בעיקבות הסכם-השלום שתקף, אולם ה"כימעט-התפטרות של לנדאו לא היתה ביגלל הסכמי-השלום, אלא ביגלל ריב עם בגין. בגין לא יכול היה לסלוח ללנדאו על שתקף את הסכמי-השלום (לנדאו אינו חבר-כנסת, כך שלא יכול היה להצביע נגד אישור הסכמים), ופעמים אחדות לעג לו ופגע בו בעת ישיבות הממשלה. אז החליט לנדאו להתפטר. אולם כשנודע הדבר ל"חברי המישפחה הלוחמת, הם הצליחו לשכנע את לנדאו לדחות את התפטרותו

שר-חקלאות שרון
רק עם בולדוזר

ולשכנע את בגין להפסיק להציק ללנדאו. כיום שוכב לנדאו בביתו, אחרי שעבר ניתוח שבו הוצאה אחת מריאותיו, שנפגעה במחלת-הסרטן. לכל ברור כי ימיו של לנדאו בממשלה ספורים, וכי התפטרותו, הפעם מטעמי בריאות, קרובה.

שרי

הליברלים

ריצחק מודעי, גידעו פת ומשה ניסים התאחדו בכל פעם, כשחברם למיפלגה, שימחה ארליך, הציע התפטרות קולקטיבית של כל שרי הליברלים. כאשר מונה ארליך כסגן-ראש-הממשלה, חזרו השלושה לריב בינם לבין עצמם, כשמדי פעם מאיים כל אחד מהם על חבריו בתרגיל ארליך: לגרום לכך שכל שרי הליברלים יתפטרו, איום כזה עושה מייד את שלו, ושלושת השרים מתאחדים מחדש.

יוסי ינאי